

die uitnodigingen vanaf 1839 niet langer verzonden werden, was dit aanleiding tot een emotionele reactie van Cocheret: hij voelde zich nog steeds waals predikant. Hetgeen strikt genomen, onjuist was. Er was sprake van een hartelijke verbondenheid, niet van een kerkordelijke band.⁶⁷ Hij heeft incidenteel wel werkzaamheden verricht voor de Waalse Gemeente te Amsterdam, maar een vaste betrekking zat er niet in. Per 1 augustus 1832 van dat jaar werd hij te Amsterdam aangesteld als hulp-prediker bij de Hervormde Gemeente. In de *Familiestukken* bevindt zich een niet-ondertekend contract. Daaruit blijkt dat Cocheret per 1 augustus 1832 aangesteld zou worden voor de 'halve garnizoensdienst, benevens de post van hulp-prediker voor het ministerie van predikanten met het daaraan verbonden ziekenbezoekersambt.' De overeenkomst vermeldt een vergoeding van f 200 voor het werk voor de garnizoensdienst, en van f 800 voor het hulppredikerschap. De halve garnizoensdienst hield blijkens deze overeenkomst in dat hij om de andere zondag een predikbeurt diende te vervullen, en ook het hulppredikerschap hield blijkens deze overeenkomst vooral in dat er in kerkdiensten werd voorgegaan. Alle gegevens uit het contract komen overeen met hetgeen over de hulppredikers (of: predikanten zonder vaste bediening) gezegd wordt in het op 19 juni 1837 vastgestelde reglement van het ministerie van predikanten te Amsterdam.⁶⁸ Overigens is het hulppredikerschap als zodanig nooit goed onderzocht.⁶⁹ De duur van de overeenkomst was één jaar, maar uit andere bronnen blijkt dat het dienstverband 21 jaar zou duren. De benoeming vond plaats tijdens een extra ministerievergadering (tussen 27 juni en 5 juli 1832).⁷⁰ Op de kerkeraadsvergadering van 5 juli werd hij, conform het reglement, benoemd als ziekenbezoeker.⁷¹

In een brief van 12 januari 1853 aan de Commissie van toezicht op het godsdienstig onderwijs, aan wie de ziekenbezoekers verantwoording van hun werk moesten afleggen, vroeg Cocheret zijn emeritaat aan daar zijn gezondheid het niet langer toe liet zijn taak naar behoren te verrichten. Deze commissie besloot dit verzoek met positief advies

door te sturen naar de kerkeraad.⁷² Deze besloot 20 januari dit verzoek te honoreren en machtigde de Commissie van toezicht om een en ander af te wikkelen.⁷³ Deze commissie stelde in zijn vergadering van 7 februari een brief op aan de Commissie tot het bestuur der kerkgebouwen, goederen, fondsen en inkomsten, die op haar beurt haar eigen financiële commissie om advies vroeg. De aanvraag luidde, gelet op Cocheret's jarenlange dienst en zijn slechte gezondheidstoestand, hem het gevraagde emeritaat te verlenen 'salvo honore et stipendio'. Men stelde derhalve voor hem na zijn terugtreden f 800 per jaar als pensioen uit te keren.⁷⁴ De financiële commissie kende echter om principiële redenen geen pensioen aan de hulppredikers toe en was niet bereid nu een uitzondering op die regel te maken. Wat dit principe inhield, wordt niet nader uitgelegd. Wel wilde men, gelet op de financiële problemen die voor Cocheret uit zijn terugtreden zouden voortvloeien, een eenmalige gratificatie van f 800 toekennen.⁷⁵ Klaarblijkelijk is conform dit advies besloten en hebben de andere betrokken partijen gemeend zich hierbij neer te moeten leggen.⁷⁶ Ook een verzoek van enkele gemeenteleden om toch een pensioen toe te kennen werd niet gehonoreerd.⁷⁷ Daarbij speelde een rol dat Cocheret van staatswege al een pensioen genoot.⁷⁸ Uit overheidsbronnen blijkt namelijk dat, zoals de hervormde kerkeraad wist, Cocheret tot en met 1843 een wachtgeld van f 1.075 per jaar had genoten. Per 1 januari 1844 werd hij, bij Koninklijk Besluit van 2 maart 1844, 58 (met terugwerkende kracht derhalve) emeritus salvo honore, met een pensioen van f 1.075 per jaar, waarvan f 375 ten laste kwam van het Departement betreffende de Hervormde Eredienst en f 700 ten laste van het Ministerie van Oorlog.⁷⁹ Klaarblijkelijk behoefde zijn vergoeding voor het hulppredikerschap hiermee niet verrekend te worden. In 1848 beklagde Cocheret zich erover dat hij ervan beschuldigd werd zich ten onrechte aan te duiden als emerituspredikant, en vroeg hij J.D. Jansen dit besluit ergens te publiceren.⁸⁰

Op 6 september 1853 heeft Cocheret zich weer